

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

У ДЕНЬ МАТЕРІ

Вшануймо нині наших матерів:
Вони чекають нас з відкритим серцем.
Тих пом'янімо, хто вже одгорів
І в спогадах звучить печальним скерцо...

Це нашого життя одна з основ,
І хоч ця істина не є для світу новою,
Та доля жінки – нести світові любов,
Суть матері – продовжитись з любов'ю.

Весь світ тримає істина ота...
Так будь же у віках благословенна,
Єдина, рідна, страднице свята,
О Матінко, Матусю, Мамо, Нене!

ДОЛЯ МАТЕРІ

Щоразу, коли тільки-но світатиме,
На день благословиться у вікні,
А серця стук – скорботною кантатою,
Бо слово сина змовкло уві сні, –

Прикриє плечі хусткою картатою,
Зросивши болем листя яворів,
І невидючими очима виглядатиме,
Питатиме про нього у вітрів.

А відчай серця – наче магма в кратері,
Вітри стихають від благання матері,
Безглузду відчуваючи провину,
Що сил не мають повернути сина.

Застигла вічність плаче у дворі –
Стражденна доля наших матерів.

ПОМИНАЛЬНЕ

Ти будь повік благословенна,
Любові мами, поміж нас!
Для тебе меж немає, Нене,
Ти йдеш крізь простір і крізь час.
Прийшла... Провідала... Розквітла...
Овіяла краси теплом...
Наповнила оселю світлом –
Немов розлуки й не було...

МЕДИТАЦІЙНЕ

Тендітна життя очеретина
Легенько торкається вічності,
Ппульсуючи в точці перетину
Радості, смутку, ніжності,
Болю, кохання лелечого,
Що мужністю й мудрістю дихає,
І ще невлесного дечого –
У погляді стомлено тихому...

ПЕРЕД ГРОЗОЮ

Усе затихло... Посмішку ясну
Сховало сонце. Перший гуркіт грому
Збудив весняну землю після сну
І розілляв п'янку солодку втому...

Так юна дівка очі закрива,
А в грудях серце б'ється дзвінко й лунко,
Душа тремтить і зраджують слова
В німім чеканні першого цілунку.

І гряде перший грім після зими!
Відчуєм вперше почуття огненні ми...
В житті ще будуть грози і громи,
Та перші лишаться навіки незбагненим.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Всесильне, суще, як Господь Предвічний,
Звертається з глибин тисячоліть
І в кожній букві мудрість нам таїть
Вкраїнське слово, незбагненно вічне.

Тебе вбивали вороги прокляті,
Палили й розпинали, як Христа,
О рідна мово, праведна, свята, –
Ти ж оживала вдруге, втретє, вп'яте

І несла світові одвічне «Отче наш»,
І «Богородице, Пречиста Діво».
Змінити недруги святого не посміли –
Нам вторять: «Господи, помилуй нас!».

Благословенна будь на всі віки-часи!
З тобою нас нікому не зломити,
З тобою нам дітей, жита ростити.
Скарбнице мужності, і мудрості, й краси!

ВЕСЕЛІВКА

Пригорнулось до гір Кременецьких,
Як до мами маленьке дитя.
Це село Веселівкою зветься,
Тут початок мого життя.

Мене вабить далека історія:
Чи так весело людям було?
Чи веселки жили поміж горами,
Де моє народилось село,

Що короною храму сіяє,
Де смарагдова лісу краса,
І дітей своїх радо стрічає...
Хай тебе бережуть Небеса!

України земля заповідна,
Тут ліси, пшениці і жита...
Будь же благословенною, рідна,
Як молитва в дитячих устах.

УЧИТЕЛЬЦІ

Бачу Вас, як колись,
На високім шкільному порозі,
Серед гамору й сміху,
Між наших уроків-перерв...
Як давно то було!
Вже й не кожен згадати у змозі:
Бо не в кожному серці
Горить той любові резерв.

Ви нас вчили не тільки
Уроки домашні писати,
А водночас давали
Усім нам життєвий урок:
Як по совісті жити,
Творити, любити, прощати
І як навіть засвоїти
Вальсу легесенький крок.

Ми ж із вами ходили
Узимку, бувало, в Мелянку.
Ні смартфон, ні планшет
Нам поганить здоров'я не міг,
Бо було в нас екстримом
Летіти на лижах і санках,
Щоб від щічок гарячих
Аж танув хурделиці сніг.

Хай же Вам до руки
Доторкнеться дитинства цілунок,
Вдячно душу зігріє
Ваших учнів безмежна любов.
Бо безсилі роки,
Коли в серці – любові трунок.
Бо цей сніг новорічний
Ваші весни розтоплюють знов!

ПРО ЖИТТЯ

Всі крутяться,
Кудись усі спішають,
Життя роки
Перетира на дерть.
У днів-віків
Шаленій круговерті
Це й вісь земна, мабуть,
Вже стерлась вщерть.

Хто зна, коли й кому
Прийдеться вмерти:
Кому третина віку,
Кому чверть.
Так хочеться життя
Плечем підперти,
Щоби не розлетілось
Шкереберть...

ПІСЕНЬКА ПРО БАБУСЮ

Ми з бабусею гуляли,
Грались в «коника» завжди,
І хатинки будували,
І водили поїзди.

А тепер я сам журюся
І сумні мої діла:
Застудилася бабуся,
Бо холодний сік пила!

Ти ж, бабусю, не маленька,
Вчила ж ти мене сама:
Треба пити сік тепленький,
Бо надворі ще зима.

Ти втомилась – маєш спати,
Ліки пий, гарячий чай...
Ой! Це ж лікар йде до хати...
Все, бабусю, йду, бувай!

РЕФЛЕКСІЇ

1. ***

Що маленькій людині
Для щастя земного треба?
Серед сірих буднів –
Окрайчик блакитного неба,
Такий довгожданий
І бажаний сонця безмір,
Що надію вселяє
Всупереч і наперекір...

Щоби день твій прожитий
Був любові великим святом
(Це ж бо краще, ніж злоба на серці
І грошей багато!),
А ще знати, що ти чогось вартий
Навіть без грошей,
Що Господь дає сили нести
Й непосильну, здавалось би, ношу...

Я ж не хочу, не вмію,
Не смію я жити інакше...
Так чого ж та душа моя зболена
Світло так плаче?

2. ***

інколи просто
шаленію від сміху
а ти прощаєш мені
той черговий гріх
і я вкотре їстиму
чорний шоколад
з горіхами
так ніби нема на світі
більших утіх,
а потім вихоплю
промінь сонця,
що впав ненароком
мені до ніг.
і намаляю ним
смайлика веселого
на нібито строгих
губах твоїх